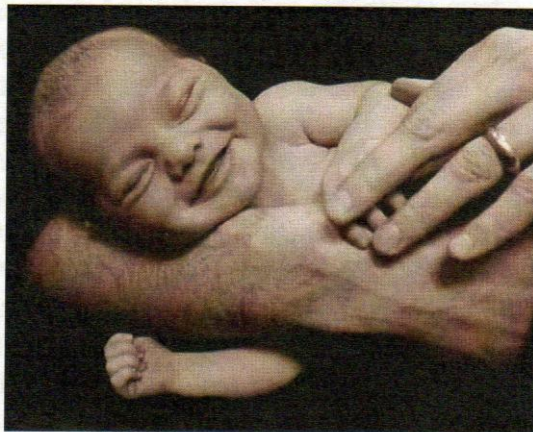

Když se Bůh rozhodne rozdávat radost

Nevzpomínám si, že by se mi kdy stalo, že bych Pánu Bohu děkovala a radovala se ze setkání s mentálně postiženým člověkem. Spíše jsem při takových situacích v sobě vnímala zvláštní pocit smutku, jakousi směs nespravedlnosti, lítosti, soucitu a bezmoci vůči postiženému, zároveň respekt a obdiv k rodičům a pečovatelům postiženého člověka.

A ještě vážněji, už jsem osobně vyslechla a přečetla tolik jímavých svědectví o smyslu života postižených lidí, ale stále jsem nenacházela v pohledu na mentálně postiženého člověka, lásku Boha k člověku.

Až.... minulou sobotu, před slavností Zvěstování Páně, v Praze. Vyšla jsem se na národní pout' „Pochod pro život“, která je organizována každoročně na úmysl ochrany počatých dětí, které jsou v naší zemi zabíjeny, protože rodiče v sobě nenachází odvahu přivést je na svět. Proč? Poněvadž je slyšet stále málo hlasů, které by je poučily, varovaly, podpořily pravdivým slovem a nabídly moudrou pomoc.

Nejdříve, během dopoledne, se v dominikánském klášteře představily neziskové organizace z celé republiky, které se věnují obnově kultury života, hospicové péči, provozují azylové domy pro těhotné, podporují předmanželskou a manželskou čistotu a rodiny. Po té jsme prožili adoraci, modlitbu růžence, mši svatou celebrovanou kardinálem Dominikem Dukou a koncelebrovanou biskupem Ladislavem Hučkem, Jiřím Paďourem, Františkem Radkovským, světícím biskupem salcburským Andreasem Launem a dvacítkou kněží.

Byl to nevšední a jímavý modlitební zážitek. Modlili jsme se za matky v pozeňnaném stavu, otce dětí, lékaře, kteří, ať již přinuceni nebo o své vůli, provádějí potraty. Přimlouvali jsme se za politiky, kteří sami o sobě

přiznávají, že zabíjet nenarozené je zlo, ale veřejně se k tomuto názoru nepřihlásí. Prosili jsme za sebe navzájem, abychom my křesťané jen neříkali, že zabíjet počaté děti se nesmí a používání umělé antikoncepce je proti Boží vůli a velké zlo pro duši i tělo, ale také, abychom se těchto smrtelných hříchů, zvláště když dolehnou těžkosti, sami nedopouštěli.

V síle požehnání, přijatém při mši svaté, bereme bílé kříže symbolizující děti, které se nesměly narodit a vycházíme z kostela Sv. Jiljí. Za zpěvu mariánských písní, recitace svatého růžence a litaní k patronům naší vlasti, kráčíme sluncem zalitými ulicemi Starého Města až k soše sv. Václava na Václavském náměstí.

Proslov pana biskupa Launa na tomto místě mne doslova zasáhl. Řekl: „Z Austrálie ke mně došla zpráva, že tam usilují prosadit zákon, který by na žádost ženy dovoloval zabít dítě hned po porodu, jestliže toto dítě bylo počato násilně a nepodařilo se ho utratit v prvních měsících těhotenství.“ Na to pan biskup Laun vyprávěl svědectví: *„Jedna žena byla znásilněna a počala dítě. Napoprvé, kdy měla jít na potrat, se rozpoutala taková sněhová bouře, že jí znemožnila dostavit se k zákroku a v dalších dvou pokusech byla také neúspěšná. Dítě – holčičku nakonec porodila a dala k adopci. Když dívka dospěla v ženu, stala se z ní úspěšná právnička a toužila najít svou biologickou matku. Našla ji a obě, matka i dcera, prožily velké štěstí. Když se dcera od matky dozvěděla, jak se jednoduše mohlo stát, že by se nenarodila, rozhodla se, že bude chránit nenarozené děti. Dnes je aktivistkou hnutí za nenarozené děti, pořádá přednášky pro ženy a muže a dala tak život velkému množství šťastných dětí, které se neměly narodit.“*

Druhá zpráva, kterou přednesl pan biskup Laun, mnou otřásla neméně. Řekl: „V Německu se začalo uvažovat o tom, že když se u porodu zjistí, že dítě má „zaječí pysk“ nebo přišlo na svět s nějakou nežádoucí vadou, může matka dát svolení k usmrcení dítěte ještě na porodním sále.“ Pan biskup se na chvíli odmlčel a pak s krásným úsměvem ve tváři řekl: *„Víte, moje maminka mě milovala. A podívejte, z dítěte se „zaječím pyskem“ se stal biskup!“*

Obě svědectví byla pro mne tak silná, že jsem při závěrečné modlitbě skoro dvou tisíců klečících účastníků poutí a zpěvu Svatováclavského chorálu neudržela slzy. A byla jsem naměkko ještě když jsem usedala do vlaku ke zpáteční cestě. Vagón, ve kterém jsem seděla, byl plný účastníků Pochodu pro život. Vlak se rozjel a vypadalo to, že v tichu a vážnosti, každý se svými dojmy a všichni znavení, budeme vstřebávat během cesty celý den a možná se na chvíli i „ztratíme“. Ale stalo se něco jiného.

Z jednoho sedadla vystoupil do uličky podivný chlapík. Měl vizáž dospělého muže, ale hlas a chování dítěte. Ovšem dítěte, přes jeho jasnou retardaci, vychovaného, způsobného, plného vlídnosti a zájmu, a na rozdíl od nás, bez komunikačních bariér. „Dobrý den, paní!“, uštědřil mi z plných plic, s nevšedním úsměvem a jiskřičkami štěstí v očích, hned jak jsem si sedla. „Pěkný den pánovi!“, popřál mému sousedovi a ještě par minut nad ním jen tak stál a usmíval se na něj. „Kamarád, domů?“, ptá se malého chlapečka na druhém konci soupravy a já pozoruji, jak je maminka chlapce nejistá a našponovaná k případnému zásahu. Zato malý chlapeček si s chlapíkem hned náramně rozumí. Vesele se smějí a zbytek vagónu už také. Když v dalších stanicích vlak zastavuje, po únavě a vážnosti poutníků není ani památky. Lidé se usmívají, zapřádají hovor. Náš chlapík si capká po vagónu tam a zase zpět, u toho se zastaví, druhého vyprovází do chodbičky, když vidí, že bude vystupovat. „Dobrou novou cestu!“, volá za vystupujícím a vítá dalšího pána, který nastoupil: „Vlak dlouhýýý, pěkně jede!“ „Kde pán byl?“ Když se v Hranicích chystám vystoupit, slyším za sebou: „Paní doma, dobrou!“ Otáčím se, abych mu opětovala úsměv za radost, kterou na mě během společné cesty z Prahy přenesl a ještě registruji, že přisedá k pánovi, před kterým vidí na stolečku rozečtenou Immaculatu: „V kostele byl?“ „Móóc lidí!“ „Já taky na pouti!“

Co dodat? „Děkuji ti, chlapíku, Bohem chtěný a milovaný, za zprostředkování zkušenosti Boží lásky k člověku!“

JAV

☼ V pondělí 2. 4. se v 7:30 začíná úklid hustopečského kostela před svátky. Prosím ochotné farníky, ať přijdou.

☼ Tento týden návštěva nemocný **není**.

☼ **Velikonoční svatá zpověď:**

bude tento týden

ve Špičkách v pondělí v 17:20

v Černotíně ve středu v 17:20

☼ **Příležitosti k modlitbám u Božího hrobu na Velký pátek a Bílou sobotu** budou v jednotlivých kostelech uvedeny na vývěškách. Prosím, udělejte v každém kostele rozpis na hlídání Božího hrobu.

☼ Děkuji všem, kteří pomohli zajistit výpomocného kněze jak pro Špičky, tak i pro Černotín.

POŘAD BOHOSLUŽEB na 1. 4. – 8. 4. 2012:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 1. 4.	KVĚTNÁ NEDĚLE Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za ochranu a pomoc při podnikání
		Černotín	9:30	Za farníky a dobrodince
		Bělotín	11:00	Za r Vychodilovu, Zábranskou a DO
Pondělí 2. 4.		Špičky	18:00	Za Tomáše Hložka k nedož 35 nar a r z 2 str
Úterý 3. 4.		Špičky	5:30	<i>Mše svatá v tradičním ritu</i>
Středa 4. 4.		Černotín	17:00	Za Stanislava Běláka, sour, rod 2 str a DO
Čtvrtek 5. 4.	ZELENÝ ČTVRTEK	Bělotín	17:00	Mše svatá
		Špičky	18:00	Za r Hruškovu, Humplíkovu a DO
		Černotín	18:00	Pobožnost v Getsemanské zahradě
		Hustopeče	19:00	Za Ladislava Dohnala
Pátek 6. 4.	VELKÝ PÁTEK	Černotín	17:00	Velkopáteční obřady
		Špičky	18:00	Velkopáteční obřady
		Hustopeče	19:00	Velkopáteční obřady
Sobota 7. 4.	BÍLÁ SOBOTA	Hustopeče	19:00	Za Marii a Aloise Vránovy, rod Dohnalovy, ž a + r
		Špičky	20:00	Mše svatá
		Černotín	21:00	Mše svatá
Neděle 8. 4.	NEDĚLE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ Sbírka na seminář	Hustopeče	8:00	Za farníky
		Černotín	9:30	Mše svatá
		Špičky	9:30	Za Josefa Sůkala a Jaroslavu a Karla Šumšalovy
		Bělotín	11:00	Za + syna a prarod 2 str
Pondělí 9. 4.		Špičky	9:00	<i>Mše svatá v tradičním ritu</i>

Počínaje touto nedělí budu svaté přijímání podávat výhradně do úst.

Telefon na faru: 581 626 040